

(Mal 3, 20). Néhányan közületek ezért a célért nagy távolságokat tesznek meg egyik kontinensről a másikra utazva. De valamennyien a bizalom zárandokaivá lehettek ott, ahol éltek, dolgoztok vagy tanultok, családok körében és egyházközségeitekben. Emlékezzetek Jézus szavaira: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjon szívetek és ne csüggedjen.” (Jn 14, 27) Feladatotok az, hogy ott, ahol vagytok, tegyetek meg minden töletek telhetőt az egyházzal egységben a kiengesztelődésért, és osztozzatok egymás sorsában, építsétek a békét, hogy így küzdhesetek az igazságtalanság ellen és az emberiség szenvedéseinek csökkentéséért.

Hogy szolgálni tudjam a hitet és a keresztények közötti egységet, hogy a béke követe lehessen a világban, én is arra vagyok hivatva, hogy a bizalom zárandoka legyek Krisztus nevében. Kérlek benneteket: imádkozzatok értem, a római egyházmegyében és az egész egyházban végzett szolgálatomért, különösen főpásztori utaimért. Én is imádkozom értetek, hogy Krisztus nevében bizalommal és bátorsággal teli zárandokok legyetek.

Amikor karácsonyt és az Úr megjelenését ünnepeljük, a pásztorokat és a bölcseket követve, a világ összes keresztényével együtt lélekben zárandokútra kelünk Betlehembe, hogy megcsodálhassuk és szívünkbe zárhassuk az istálló szegénységében világra jött Krisztus születésének titkát. Az Istengyermek kiszolgáltatottságát látva tudjuk elfogadni saját gyöngeségünket. Megérthetjük, hogy Krisztus ereje rejlik benne, így lelki fejlődésünket szolgálja, amint ezt az apostol kinyilatkoztatta: „Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében” (2Kor 12, 9). És örömünk „kimondhatatlan, dicsőült öröm”-mé válik (1Pét 1, 8), és bizalmunk megerősödik. Mint az Isten Anyja, úgy szeretnénk mi is elvinni a világnak az Örömhírt attól, aki minket befogad, és akit mi befogadunk. Szeretnénk a bizalom zárandokaivá lenni a Földön.

Kedves fiatalok, világunknak nagy szüksége van reményre, bizalomra, kiengesztelődésre, egységre és békére! Teljes szívemből kívánom, hogy a világ az életetek láttán egyre jobban rátok figyeljen és megértse az angyalok bensőségesen fölcsendülő karácsonyi énekét: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a Földön az Istennek tetsző embereknek!” (Lk 2, 14)

Úr Jézus, adj nekünk bizalmat és add nekünk Igédet!

Add nekünk szereteted erejét!

Add nekünk annak örömét, hogy minden ember testvérei vagyunk!

Roger testvér II. János Pál pápához

Szentatya, mindnyájan örülünk, hogy az Ön közelében lehetünk, és az egyház egyedülálló közösségének a szívében találkozhatunk.

Azért vagyunk itt, szinte valamennyi római egyházközség vendégeként, hogy kifejezzük szeretetünket a római egyház iránt, amely az Ön általános pásztori szolgálatán keresztül első a szeretetben, s rámutat közös hitünk forrásaira.

Testvéreimmal már régóta fölteszük magunknak a kérdést: mit várnak tőlünk azok a fiatalok, akiket hosszú évek óta fogadunk? Keresztelő Szent Jánost követve szeretnénk fölfedezni a közösség Krisztusát, vagyis annak a közösségnek a misztériumát, amely az egyház. Ehhez a bizalom útja vezet, s ezt semmivel sem lehet helyettesíteni.

Szeretett Szentatyánk, amikor Ön 1986 októberében eljött Taizébe, többek között ezt mondta: „Anélkül, hogy önök erre törekedtek volna, mindenfelől fiatalok milliói jönnek önökhöz... Az ember úgy megy Taizébe, mint egy forráshoz.”

Az egyházra figyelve sok fiatal tudja, hogy Európa nagy részében a közösségnek abban a misztériumában hagyják el Krisztust, amelyet egyháznak nevezünk. Az evangéliumot évszázadok óta elsősorban Európából terjesztették. Az idén arra törekedtünk, hogy a déli kontinensek (Afrika, Ázsia, Dél-Amerika) fiataljai is eljöjjenek hozzánk, hogy elhozzák az evangéliumot a maga frissességében. Fiatal európai keresztények kísérték őket, s együtt meglátogatták az egyházközösségeket, „a közösségek közösségeit” és a hozzájuk kapcsolódó fiatalok közösségeit. Ez olyan jól sikerült, hogy a meghívásokat télen is folytattuk, és most is vannak közöttünk fiatalok más kontinensekről. Mi az egyház tavaszára készülünk, Európában ugyanúgy, mint másutt.

Az elmúlt napokban két testvéremmel Etiópiában jártam, ahol éhínség pusztít. Ott is találkoztunk olyan fiatalokkal, akik Krisztusnak egy egész életen át tartó hűséges követésére készülnek. És valóban: ilyen hűség híján hogyan is adhatnánk tovább Krisztus örömhírét?

És végül még egy gondolat. Ebben az egyedülálló közösségben, az egyházban, Krisztus, a Feltámadott kiragad bennünket az elszigeteltségből. Támaszul mellénk adja tanúinak belévetett bizalmát, Márián, Péteren, Pálon és az apostolokon keresztül egészen a mai tanúságtevőkig. Tehát minden megkeresztelt imádkozhat így: „Úr Jézus, add meg nekem, hogy élő tagja lehessenek a közösség misztériumának, az egyháznak. Add meg, hogy nap mint nap újra bízni tudjak a hit misztériumában. Krisztus, ne vétkeinket nézd, hanem egyházad hitét.”

Szeretett Szentatyánk, szeretném Önnek ma is azt mondani, amit taizéi látogatásakor: Szeretjük Önt és az imádságban hordozni akarjuk megbízatásának terheit.

(Elhangzott Rómában, a Szent Péter Bazilikában, 1987. december 30-án.)

Húsvét éjszakája a Danyilov-kolostorban

Április 18-ról 19-re virradó szombat éjszakáján a moszkvai harangok zúgása Krisztus feltámadásának, a húsvéti ünnepeknek kezdetét hirdetik. Messzire száll a Moszkva folyón túli templomok hívó szava, azonban valamennyi közül kiténik a Danyilov-kolostor három és fél tonnás harangja, amelynek ünnepi zengésű hangjára meggyorsítják lépteiket a kolostor felé igyekvők.

A legősibb moszkvai kolostorhoz tartozó Szentháromság székesegyházat ezen az éjszakán megtöltötték az ortodox hívők. A székesegyházat a hagyomány szerint 1272-ben alapította Danyiil fejedelem, Alekszandr Nyevszkij fia. Nemrég még kevesen tudták volna megmutatni a moszkvaiak közül, hogy hol van a Danyilov-kolostor — ismerték a Danyilov utcát, a Danyilov-piacot, tudták, hol a Danyilov-temető, de a kolostor, pontosabban ennek fal- és épületmaradványai mintha el lettek volna rejtve a köréje telepített gyárak és üzemek között.

Mindössze három éve annak, hogy a szovjet kormány visszaadta az Orosz Ortodox Egyháznak az egykori Danyilov-kolostor területét, de már állnak a falak, a Szentháromság székesegyház kupolája pedig magasra szökik az ég felé. Mintegy húsz tagú szerzetesi közösség költözött be a kolostori lakószárnyba. Istentiszteletet — a székesegyházon kívül — a kolostor másik két templomában is tartanak: a „Hét Egyetemes Zsinat” templomában és az Oszlopos Simeon tiszteletére emelt, a bejárati